

jména

Lidi mi říkají gorila od dálnice. Opice od osmého exitu.
Ivan jedinečný, mocný gorilí samec.

To jsou moje jména, ale ne já. Já jsem Ivan, prostě Ivan,
a Ivan je jen jeden.

Lidi hrozně plýtvají slovy. Zahazují je jako slupky od banánů a nechávají je hnít.

Každý ví, že slupky jsou na banánu to nejlepší.

Vy si nejspíš myslíte, že vám gorily nerozumějí. No jasně,
taky si nejspíš myslíte, že neumíme chodit vzpřímeně.

Jen si zkuste chodit hodinu po všech čtyřech, opření
o pěsti. A pak mi řekněte, co je zábavnější.

trpělivost

Za ty roky jsem se naučil rozumět lidským slovům, ale porozumět lidské řeči neznamená porozumět lidem.

Lidi moc mluví. Brebentí jako šimpanzi, pořád je musí být slyšet, i když nemají co říct.

Chvíli mi trvalo, než jsem všechny ty člověčí zvuky rozpoznal, než jsem si ze slov poskládal věci. Ale byl jsem trpělivý.

Být trpělivý se hodí, když jste opice.

Gorily jsou trpělivé jako skály. Lidi už tak ne.

jak vypadám

Býval jsem divoká gorila a pořád na to vypadám.

Mám plachý gorilí pohled i šibalský gorilí úsměv. Na zádech mám sedlo sněhově bílé srsti, uniformu gorilích samců. Když mě slunce hřeje na hřbetě, vrhám majestátní gorilí stín.

Lidé v mé velikosti vidí jakousi zkoušku. Slyší ve větru bojovná slova, a já přitom myslím jen na to, že mi podvečerní slunce připomíná zralou nektarinku.

Jsem mohutnější než kterýkoli člověk, dvě stě kilo čisté síly. Mé tělo vypadá jako stvořené pro boj. Když rozpřáhnu paže, měří víc než nejvyšší člověk.

Mám taky dlouhý rodokmen. Jsem lidoop, ty jsi taky lidoop a taky šimpanzi a orangutani a bonobové jsou lidoopi. Jsme všichni takoví vzdálení příbuzní, co si spolu moc nerozumějí.

Vím, že je to znepokojivé.

Taky se mi nechce věřit, že v prostoru a čase existuje spojení mezi mnou a rasou nevyválaných šašků.

Šimpanzi. Jsou zkrátka neomluvitelní.

*obchodní dům
a videoherna šapitó u exitu osm*

Žiju v lidském příbytku, který se jmenuje Obchodní dům a videoherna Šapitó u exitu 8. Nachází se příhodně u dálnice I-95, představení jsou ve dvě, ve čtyři a v sedm, třístapětašedesát dní v roce.

Takhle to říká Mack, když zvedne trylkující telefon.

Mack pracuje tady v obchodáku. Je tu šéfem.

Já tu taky pracuju. Jsem místní gorila.

Celý den se tu točí kolotoč a hraje k tomu skřípavá muzika. Mezi obchody tu žijí opice a papoušci. Uprostřed je kruh s lavičkami, kde si lidé můžou sednout na zadek a žužlat měkké preclíky. Podlaha je tam pokrytá pilinami z mrtvých stromů.

Mé teritorium je na jedné straně toho kruhu. Žiju tady, protože jsem moc gorila a moc málo člověk.